

Kerstin Björklund

F. 1940

Verksamhetsperiod på Ringhals: 1970-1998

Intervjuad: mars 2013

”Allt var speciellt; vi var på världsutställningen i Sevilla, besökte Westinghouse i Bryssel och Madrid, vi var till Loviisa i Finland, vi flög helikopter i lappländska fjällvärlden och tittade på kraftverken från ovan”

Kerstin är född 1940 och uppvuxen i norrländska Bispfors i en riktig Vattenfall-familj. Pappa Bertil arbetade i Vattenfall ända tills pensioneringen. Mamma Valborg var mestadels hemmafru, men Kerstins båda systrar har också arbetat i Vattenfall under kortare perioder.

– Mina 40 år i Vattenfall har varit väldigt bra. Det är det enda företag jag jobbat på, förutom en sommarmånad på Skogsskolan i Bispfors, berättar Kerstin.

Efter avslutad skolgång 1958 gick Kerstin en snabbkurs i maskinskrivning och fick sedan ett semestervikariat hos Domänverket i Bispfors. Sedan sökte hon jobb hos Vattenfall och började som kontorsbud och telefonist på Stadsforsens kraftstation. Ett år senare började hon på utbildningsavdelningen i Vuollerim.

– Där träffade jag min blivande make Göthe. Vi gifte oss i september 1965 och fick vår son Peter i maj 1967. Även han jobbar nu på Ringhals. Jag har två barnbarn, Jimmie och Jennie.

Göthe på köpet

– Anledningen till att jag sökte anställning på Ringhals var att jag sommaren 1969 vistades på Vikbolandet och min svärfar kom hem med en annons att man sökte personal till Ringhals. Maken arbetade borta hela veckorna, han fick bara träffa sonen på helgerna och det gillade vi inte. Därför sökte jag en tjänst som sekreterare och fick den. Göthe följde med på köpet och fick även han jobb direkt.

I januari 1970 flyttade familjen till Bua. De var de första som flyttade in i Varbergs bostads nybyggda lägenheter på Ro

Kerstin: norrländskan som slog ner sina bopålar i Halland och blev Vattenfall troget i 40 år och mer därtill.

senvägen i Bua. Detta uppmärksammades i Hallands Nyheter, huset var inte helt klart så de nyinflyttade fick balansera på spänger för att ta sig fram.

”Jag minns hur ledsen jag blev när vi kom körande med bil från Väröbacka mot Bua. Träden var böjda, det var kallt och ogästvänligt och jag undrade vad jag gett mig in på? Detta ändrades dock väldigt snabbt”

– Vi behövde dagmamma till sonen så jag åkte till Konsum och fick sätta upp en annons där. Det nappade direkt och vi fick en inte långt från där vi bodde. Jag minns att vintern 1970 var kall och snöig så vi fick pulsa i snön vid lämning och hämtning. ”Snö vinter var beställd för att det kom så många norrlänningar”, sades det.

Byggtiden speciell

Kerstin minns att den nya arbetsplatsen var stor och inte alls så familjär som hon var van vid från norrlandsbyggena.

– Ganska rörigt var det också eftersom det var precis i starten av bygget. Mycket folk anställdes och det var mycket jobb redan från början – men kul. Jag arbetade som sekreterare för Ole Nielsen och Olle Hedström. Vi hade även resebyrå som vi skötte.

Byggtiden har lämnat speciella minnen hos Kerstin, bl. a åkte hon i en hiss på utsidan av R2s reaktorbyggnad och var livrädd. Hon var även uppe på hög höjd på ettan och tittade ner i hålet där reaktorn skulle placeras, på natten hade hon mardrömmar om det.

– I kärnkraftomröstningen röstade jag naturligtvis för fortsatt drift och utbyggnad. Jag hoppas som många med mig att det ska fortsätta att byggas ut med flera aggregat och då så klart på Ringhals. Detta även för att främja arbetstillfällena för kommande generation. Någon tveksamhet om dess vara eller inte vara har aldrig funnits hos mig.

Bingo på Informationsavdelningen

1988 blev Kerstin utlånad under ett år till ett gasprojekt som hade kontor i Tångäberg. Därefter erbjöds hon jobb i Kärnhuset vilket hon tackade ja till. Det blev dessvärre inte som hon tänkt sig och hon bad att få göra något annat eller återgå till bygget.

”Jag hamnade då på redaktionen på informationsavdelningen. Det blev bingo och jag hade funnit min plats på jorden! Roligare jobb har jag aldrig haft”

– Vi gjorde Ringhals Aktuellt, Ringhals Tidning, annonser, broschyrer och mycket annat. Dessutom hade vi en underbar gemenskap och väldigt roligt tillsammans ända tills jag avgick med avtalspension 1998.

– Det var inte på grund av otrivsel som jag slutade, utan för att jag tyckte att mina 40 år i Vattenfalls tjänst räckte. Till många stora glädje kan jag tro, eftersom jag ibland kåserade i personaltidningen och kanske inte alltid var så snäll. Däremot hade jag alltid ryggen fri och skrev aldrig något som jag inte hade belägg för, slår Kerstin fast.

– Speciella händelser från min Ringhalstid kan jag inte sortera ut. Allt var speciellt; vi var på världsutställningen i Sevilla, besökte Westinghouse i Bryssel och Madrid, vi var till Loviisa i Finland, vi flög helikopter i lappländska fjällvärlden och tittade på kraftverken från ovan.

En turbulent period var när avdelningens chef och en medarbetare plötsligt stack iväg till Thailand, utan föregående varning. Just då skulle en journalist komma för att introduceras på avdelningen och Kerstin fick ställa upp och ta emot. Det föll tydligen väl ut, för han finns fortfarande kvar och blev senare kommunikationschef på Ringhals.

Nöjd pensionär

Kerstin gick i pension 1998 och har sedan dess hjälpt emellanåt med korrekturläsning den första tiden. Sedan har hon bara njutit av att få vila ut på morgnarna utan en skrällande väckarklocka, säger hon.

– Det tog dock några år innan kroppen ville det jag ville, så jag vaknade de första sex åren varje morgon i ottan. Det gör jag inte längre.

– Mitt intresse för Ringhals finns kvar och de gånger jag befinner mig där ute försöker jag alltid att gå runt och prata med mina forna kollegor. Den fina Vattenfallsandan vi hade innebar att vi alla var en enda stor familj”.

Som pensionär njuter Kerstin av friheten. Hon är med i en 75-mannakör där de har enormt roligt. Kören har bl a varit på Mallorca, i Hamburg, Fredrikstad och ska åka till Turkiet inom kort på s k träningsläger där de ägnar dagarna åt att öva in nya sånger.

– Vi är ett härligt gäng och har det jättekul tillsammans, berättar Kerstin

– Utöver det så ägnar jag mig åt svampplockning på höstarna, jag läser mycket och trivs med det liv jag lever. Framförallt att få vara något så när frisk har väl bidragit till detta. När barnbarnen var små ställde vi upp jättemycket för dem med bl a skjutsande till diverse aktiviteter. Vi hade dem också med flera gånger på våra utlandsresor. Nu är dom stora och behöver inte vår hjälp längre.

– Jag är medlem i Ringhalsveteranerna och har under ett antal år varit aktiv genom att vara sekreterare i föreningen. Detta har jag sedan ett år tillbaka slutat med och känner mig verkligen fri numera.

Foto: Annika Örnborg